

Sygn. akt: I C 2201/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agata Kawa-Jerka

Protokolant: Joanna Cidyło

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. P. kwotę 3.795,58 złotych (trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 13.10.2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. P. kwotę 1.207,00 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 452,77 złotych, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 2201/13

UZASADNIENIE

Powód K. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. początkowo kwoty 3219,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13.10.2013 r. do dnia zapłaty - tytułem uzupełnienia odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC za szkodę częściową w pojeździe (koszty naprawy) – obliczoną według cen oryginalnych części zamiennych, bez potrąceń amortyzacyjnych i według średnich stawek za roboczogodzinę stosowanych przez zakłady naprawcze na terenie zamieszkania powoda.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jego pojazd w dniu 12.09.2013 r. uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej. Wskazał także, iż strona pozwana, po zgłoszeniu szkody przez poszkodowanego, wydała decyzję o uznaniu odpowiedzialności za przedmiotową szkodę oraz o ustaleniu kwoty odszkodowania w wysokości 3165,76 zł. Powód ustalił w zakładzie naprawczym, że kwota taka jest niewystarczająca na naprawę auta.

Strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i przyznanie jej kosztów postępowania. Wskazała, że kosztorys powoda jest dokumentem prywatnym, a odszkodowanie powinno być obliczone na podstawie średnich lokalnych cen rynkowych części zamiennych i usług naprawczych. Poza tym podniosła, że z kosztorysu nie wynika, aby dokonujący wyceny przeprowadził oględziny pojazdu.

W piśmie z dnia 05.05.2014 r. (k. 61) -wniesionym po wydaniu opinii przez biegłego -powód rozszerzył powództwo o dodatkową kwotę 575,59 zł, domagając się łącznie kwoty 3795,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13.10.2013 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi z dnia 12.05.2014 r. (k. 67) strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.09.2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki V. (...) o nr rej. (...), należący do powoda. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej – (...) S.A. w W..

Samochód został wyprodukowany w 2001 r. W chwili zdarzenia miał przebieg 172152 km. W chwili zdarzenia nie był już na gwarancji.

Dowód:

- kosztorys strony pozwanej k. 8-13,
- akta szkody k. 34,
- przesłuchanie powoda K. P., k.34-odwrot.

W trakcie prowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczalnia ustaliła, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 3165,76 zł i taką kwotę wypłaciła poszkodowanemu.

Dowód:

- kosztorys strony pozwanej k. 8-13,
- akta szkody k. 34,
- decyzja, k. 7.

Poszkodowany, nie zgadzając się z wysokością przyznanego przez stronę pozwaną odszkodowania, zlecił rzeczoznawcy samochodowemu wykonanie prywatnej ekspertyzy celem weryfikacji ustaleń pozwanego ubezpieczyciela, co do wysokości szkody w pojeździe. Rzeczoznawca samochodowy wydał opinię prywatną, z której wynikało, że koszt naprawy pojazdu poszkodowanego wynosi 6385,75 zł.

Dowód:

- opinia prywatna k.14-16.

Koszt naprawy samochodu powoda wynosi brutto 6961,34 zł– przy obliczeniu odszkodowania według cen oryginalnych części producenta (O) i według średnich stawek warsztatowych za roboczogodzinę przyjmowanych w miejscu zamieszkania powoda.

Baza (...) nie przewidywała części porównywalnej jakości dla tego modelu samochodu.

Naprawa pojazdu przy użyciu oryginalnych części serwisowych autoryzowanych przez producenta pojazdu oraz ewentualnie przy użyciu części ze znakiem jakości Q przy zastosowaniu technologii naprawy zaleconej przez producenta przy uwzględnieniu średnich stawek warsztatowych dawała pełną gwarancję przywrócenia pojazdowi stanu i wartości sprzed wypadku.

Dowód: opinia biegłego sądowego K. L. z załącznikami k.40-52.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo – także po jego rozszerzeniu - zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała kwestia odpowiedzialności cywilnej pozwanego ubezpieczyciela za skutki zdarzenia drogowego. Odpowiedzialność taka została przez stronę pozwaną przyznana i wynikała z umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą powyższego zdarzenia drogowego. Między stronami powstał spór, co do sposobu i kryteriów ustalania szkody powstałej w pojeździe.

Na podstawie art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdy przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Wobec zakresu sporu należy w tym miejscu nawiązać do bardzo interesującego omówienia zagadnienia kosztów i sposobu naprawy pojazdów w ramach odszkodowania OC w uzasadnieniu postanowienia składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/2011). Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że sposób obliczenia odszkodowania powinien zależeć przede wszystkim od stanu faktycznego ustalonego w każdej sprawie indywidualnie, aby uwzględnić okoliczności faktyczne dotyczące naprawy uszkodzonego pojazdu, jego stanu sprzed i po wypadku, rodzaju napraw i użytych części oraz następstw w sferze usprawiedliwionych interesów majątkowych poszkodowanego.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem (op.cit.).

Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej postanowieniu zwrócił również uwagę na to, że szczególnie interes poszkodowanego może uzasadniać dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu.

Obie strony postępowania godziły się na przyjęcie średnich stawek warsztatowych obowiązujących w miejscu zamieszkania powoda. Spór sprowadzał się do tego jakiego rodzaju części mają być przyjęte przy obliczaniu odszkodowania i czy powinna być potrącona amortyzacja, ponieważ w kosztorysie strony pozwanej dokonano tzw. urealnienia cen części zamiennych o 60%.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zasadne było ustalenie odszkodowania – tak jak sugerował to biegły sądowy – według cen oryginalnych części zamiennych i średnich lokalnych stawek warsztatowych. Biegły dokonał optymalizacji kosztów naprawy i ustalił, że baza (...) nie przewidywała dla tego modelu części zamiennych ze znakiem jakości Q, zatem zachodziły podstawy do użycia części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Ponadto biegły stwierdził, że użycie tego rodzaju części do naprawy pojazdu nie spowoduje wzrostu jego wartości, a tylko w takiej sytuacji można by rozważać, czy zasądzone odszkodowanie nie doprowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Strona pozwana nie wykazała, że części podlegające wymianie w pojeździe powoda nie były oryginalne. Biegły sądowy nie znalazł również podstaw do urealnienia cen części zamiennych. Strona pozwana wprawdzie zastosowała w swoim kosztorysie 60% urealnienia (zmniejszenia wartości) na części zamiennie, ale w odpowiedzi na pozew nie uzasadniła takiego obliczenia odszkodowania, ani nie zakwestionowała opinii biegłego sądowego, który – jak już wspomniano - w swojej opinii takiego urealnienia nie zastosował.

Strona pozwana – mimo, że była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – nie złożyła formalnie wniosku o przeprowadzenie oględzin pojazdu. Zarzut w odpowiedzi na pozew, że prywatny rzeczoznawca nie

przeprowadził oględzin, nie był równoznaczny ze złożeniem wniosku dowodowego, a strona pozwana w ogóle nie składała wniosku o opinię biegłego (w tym połączoną z oględzinami), ani nie przychyliła się do takiego wniosku powoda. Sąd w piśmie z dnia 25.04.2014 r. dał stronie pozwanej możliwość ewentualnie sprecyzowania omawianego zarzutu z pozwu, ale strona pozwana nie udzieliła odpowiedzi na to pismo, a także nie kwestionowała opinii biegłego.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd określił wysokość szkody w przedmiotowym pojeździe w oparciu o ustalenia opinii biegłego sądowego. W związku z tym, że strona pozwana dotychczas wypłaciła kwotę 3165,76 zł tytułem odszkodowania, to jej obowiązek odszkodowawczy obejmuje jeszcze brakującą, dochodzoną pozwem kwotę 3795,58 zł, która została zasądzona tytułem należnej dopłaty do odszkodowania.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone, na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu (i pisma rozszerzającego powództwo) od dnia 13.10.2013 r. do dnia zapłaty. Na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Strona pozwana powinna zatem w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody dokonać jej likwidacji poprzez wypłatę odszkodowania. Biorąc pod uwagę, że zgłoszono szkodę w dniu 12.09.2013 r., to powyższy 30 – dniowy termin upłynął stronie pozwanej w dniu 12.10.2013 r., skutkując wymagalnością roszczenia odsetkowego od dnia następnego. Sąd uznał, że także od rozszerzonej części powództwa należą się odsetki od dnia 13.10.2013 r. W orzecznictwie przyjmowany jest pogląd, że jeżeli powód dochodzi zapłaty określonej kwoty tytułem odszkodowania z odsetkami za opóźnienie od danego dnia, wcześniejszego niż dzień wyrokowania, i w toku postępowania okaże się, że kwota ta istotnie należała się powodowi od tego dnia, odsetki powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem powoda. Dochodzoną kwotę można uznać za należną powodowi we wskazanym dniu, gdy wyraża ona szkodę powoda według cen z tego dnia lub - w pewnych szczególnych wypadkach - z oznaczonego wcześniejszego dnia (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2013 r., I ACa 1058/2013, LexPolonica nr 8172545). W niniejszej sprawie po dacie 13.10.2013 r. nie ujawniły się żadne nowe okoliczności mające wpływ na wysokość odszkodowania i strona pozwana powinna była już w tym dniu obliczyć je i wypłacić w odpowiedniej wysokości.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. W związku z tym strona pozwana jako przegrywająca obowiązana jest do zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej kwocie 1207,00 zł, na które składają się: kwota 190 ,00 zł tytułem opłaty od pozwu i pozwu rozszerzonego, kwota 400 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego, kwota 17 zł opłaty skarbowej i 600 zł wynagrodzenia adwokata.

Sąd nakazał stronie pozwanej, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosownie do rezultatu rozstrzygnięcia w sprawie, uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 452,77 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, a wynikających z brakującego wynagrodzenia biegłego sądowego.